ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 18ης Μαρτίου 2010 *

Στην υπόθεση C-419/08 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου 2008,

Trubowest Handel GmbH, με έδρα την Κολωνία (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τις Κ. Αδαμαντοπούλου και Ε. Πετρίτση, δικηγόρους,

Viktor Makarov, κάτοικος Κολωνίας, εκπροσωπούμενος από τις Κ. Αδαμαντοπούλου και Ε. Πετρίτση, δικηγόρους,

αναιρεσείοντες,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως,** εκπροσωπούμενο από τον J.-P. Hix, επικουρούμενο από τις G. Berrisch και G. Wolf, Rechtsanwälte, και

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη από τους N. Khan και H. van Vliet,

εναγόμενοι πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο του τρίτου τμήματος, προεδρεύοντα του τετάρτου τμήματος, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, Γ. Αρέστη (εισηγητή) και J. Malenovský, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi
γραμματέας: C. Strömholm, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 16ης Σεπτεμβρίου 2009,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 29ης Οκτωβρίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Trubowest Handel GmbH (στο εξής: Trubowest) και ο V. Makarov ζητούν να αναιρεθεί η απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 9ης Ιουλίου 2008, Τ-429/04, Trubowest Handel και Makarov κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή αποζημιώσεως που είχαν ασκήσει δυνάμει του άρθρου 288 ΕΚ με σκοπό την αποκατάσταση της ζημίας που είχαν υποστεί λόγω της εκδόσεως του κανονισμού (ΕΚ) 2320/97 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1997, για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση, από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ουγγαρίας, Πολωνίας, Ρωσίας, Τσεχικής Δημοκρατίας, Ρουμανίας και Σλοβακικής Δημοκρατίας, για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1189/93 και για την περάτωση της διαδικασίας όσον αφορά τις εισαγωγές καταγωγής Δημοκρατίας της Κροατίας (ΕΕ L 322, σ. 1, στο εξής: οριστικός κανονισμός).

Το νομικό πλαίσιο

2 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: ΚΤΚ), αποτελεί τη βασική κοινοτική τελωνειακή νομοθεσία. Το άρθρο 236 ορίζει τα εξής:

«1. Η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών πραγματοποιείται εφόσον αποδεικνύεται ότι κατά τη στιγμή της πληρωμής τους το ποσό τους δεν οφειλόταν νομίμως ή ότι το ποσό βεβαιώθηκε κατά παράβαση του άρθρου 220, παράγραφος 2.

Η διαγραφή εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών πραγματοποιείται εφόσον αποδεικνύεται ότι κατά τη στιγμή της βεβαίωσής τους το ποσό τους δεν οφειλόταν νομίμως ή ότι το ποσό βεβαιώθηκε κατά παράβαση του άρθρου 220, παράγραφος 2.

Δεν χορηγείται επιστροφή ή διαγραφή δασμών, όταν τα γεγονότα που οδήγησαν στην πληρωμή ή τη βεβαίωση ποσού το οποίο δεν οφειλόταν νομίμως προκύπτουν από δόλιο τέχνασμα του ενδιαφερομένου.

2. Η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών παραχωρείται κατόπιν υποβολής αιτήσεως στο αρμόδιο τελωνείο πριν από την εκπνοή προθεσμίας τριών ετών από την ημερομηνία της γνωστοποίησης των εν λόγω δασμών στον οφειλέτη.

Η προθεσμία αυτή παρατείνεται αν ο ενδιαφερόμενος αποδείξει ότι δεν κατέθεσε την αίτησή του μέσα στην προθεσμία αυτή λόγω τυχαίου γεγονότος ή ανωτέρας βίας.

Οι τελωνειακές αρχές προβαίνουν αυτεπαγγέλτως στην επιστροφή ή τη διαγραφή δασμών όταν οι ίδιες διαπιστώνουν, μέσα στην προθεσμία αυτή, την ύπαρξη μιας από τις καταστάσεις που περιγράφονται στην παράγραφο 1, πρώτο και δεύτερο εδάφιο.»

3 Η εφαρμογή μέτρων αντιντάμπινγκ από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα διέπεται από τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 56 σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός).

Ιστορικό της διαφοράς

4 Το Πρωτοδικείο εξέθεσε τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς στις σκέψεις 1 έως 21 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως εξής:

«1 Με μη δημοσιευθείσα απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994 (υπόθεση IV/35.304), η οποία εκδόθηκε βάσει, ιδίως, του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ] (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), η Επιτροπή αποφάσισε να διενεργήσει έρευνα σχετικά με το ενδεχόμενο υπάρξεως αντίθετων προς τον ανταγωνισμό πρακτικών όσον αφορά τους σωλήνες από ανθρακοχάλυβα, οι οποίες θα μπορούσαν να συνιστούν παράβαση του άρθρου 53 της Συμφωνίας σχετικά με τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο [της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3)] και του άρθρου 81 ΕΚ.

2 Κατόπιν της έρευνας αυτής, η Επιτροπή αποφάσισε στις 20 Ιανουαρίου 1999 να κινήσει τη διαδικασία στην υπόθεση IV/E-1/35.860-B — Χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής, μετά την περάτωση της οποίας εξέδωσε, στις 8 Δεκεμβρίου 1999, την απόφαση 2003/382/ΕΚ, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] (Υπόθεση IV/E-1/35.860-B — Χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής) (ΕΕ 2003, L 140, σ. 1, στο εξής: απόφαση περί της συμπράξεως).

3 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως περί της συμπράξεως, οι οκτώ επιχειρήσεις στις οποίες απευθυνόταν η απόφαση "παρέβησαν τις διατάξεις του άρθρου 81, παράγραφος 1, [ΕΚ], συμμετέχοντας […] σε μια συμφωνία που προέβλεπε, μεταξύ άλλων, τη στεγανοποίηση της αντίστοιχης εγχώριας αγοράς τους για τα είδη σωληνουργίας [Oil Country Tubular Goods] με σπειρώματα συνήθους ποιότητας και το [έργο αγωγών] άνευ ραφής". Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως περί της συμπράξεως ορίζει ότι η παράβαση διήρκεσε από το 1990 έως το 1995 για τις Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. και NKK Corp. Όσον αφορά την British Steel Ltd, η απόφαση επισημαίνει ότι η παράβαση διήρκεσε από το 1990 έως τον Φεβρουάριο του 1994. Στις επιχειρήσεις

αυτές επιβλήθηκαν, για τον ως άνω λόγο, πρόστιμα το ύψος των οποίων κυμαινόταν, ανάλογα με την περίπτωση, από 8,1 έως 13,5 εκατομμύρια ευρώ.

4 Για την απόφαση περί της συμπράξεως εκδόθηκε το ανακοινωθέν Τύπου IP/99/957 της Επιτροπής στις 8 Δεκεμβρίου 1999 και η απόφαση δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως* στις 6 Ιουνίου 2003.

5 Το Πρωτοδικείο, με την απόφαση της 8ης Ιουλίου 2004, Τ-67/00, Τ-68/00, Τ-71/00 και Τ-78/00, JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. II-2501), αφενός, ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως περί της συμπράξεως, καθόσον η Επιτροπή εσφαλμένως διαπίστωσε ότι τέσσερις από τις επιχειρήσεις που αναφέρονται στο εν λόγω άρθρο είχαν συμμετάσχει στη σύμπραξη για το χρονικό διάστημα προ της 1ης Ιανουαρίου 1991 και μετά την 30ή Ιουνίου 1994, και, αφετέρου, μείωσε το ύψος του επιβληθέντος από την Επιτροπή στις επιχειρήσεις αυτές προστίμου.

6 Εξάλλου, κατόπιν καταγγελίας που κατέθεσε η επιτροπή για την προστασία της βιομηχανίας χαλυβδοσωλήνων χωρίς συγκόλληση της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στις 19 Ιουλίου 1996, η Επιτροπή, κατ' εφαρμογή του κανονισμού […] 384/96 […], όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2331/96 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ L 317, σ. 1), δημοσίευσε στις 31 Αυγούστου 1996 ανακοίνωση για την έναρξη διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση, από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ρωσίας, Τσεχικής Δημοκρατίας, Ρουμανίας και Σλοβακίας (ΕΕ C 253, σ. 26).

7 Την 29η Μαΐου 1997 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 981/97, περί επιβολής προσωρινών δασμών αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση, από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ρωσίας, Τσεχικής Δημοκρατίας, Ρουμανίας και Σλοβακικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 141, σ. 36).

8 Στις 17 Νοεμβρίου 1997 το Συμβούλιο εξέδωσε τον [οριστικό] κανονισμό.

9 Την 16η Ιουλίου 2004 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1322/2004, με τον οποίο τροποποιήθηκε ο οριστικός κανονισμός (ΕΕ L 246, σ. 10). Κατά το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού, προστίθεται στον οριστικό κανονισμό ένα άρθρο 8, δυνάμει του οποίου το άρθρο 1 του οριστικού κανονισμού, το οποίο επέβαλλε δασμούς αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του, δεν ισχύει από 21ης Ιουλίου 2004.

10 Η Trubowest […] είναι γερμανική εταιρία που εισάγει στην Κοινότητα σωλήνες χωρίς συγκόλληση καταγωγής Ρωσίας. Η Trubowest, διαχειριστής της οποίας είναι από το 1997 ο V. Makarov, άρχισε να δραστηριοποιείται στην εισαγωγή των εν λόγω προϊόντων τον Ιανουάριο του 1999 και σταμάτησε τον Οκτώβριο του 1999. […]

11 Εξάλλου, ο V. Makarov ήταν, επίσης, διαχειριστής, από το 1992, της εταιρίας Truboimpex Handel GmbH (στο εξής: Truboimpex), η εμπορική δραστηριότητα της οποίας συνίστατο στην εισαγωγή στην Κοινότητα από το 1996, για δικό της λογαριασμό, σωλήνων χωρίς συγκόλληση καταγωγής Ρωσίας.

12 Στις 15 Οκτωβρίου 1999 το Amtsgericht Kleve (Γερμανία) εξέδωσε ένταλμα συλλήψεως εναντίον του V. Makarov με την κατηγορία ότι "υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις ότι ο V. Makarov υπέβαλε στις τελωνειακές αρχές, στην Κολωνία και στο Emmerich, κατά τα έτη 1997 έως 1999, ανακριβή και ελλιπή στοιχεία σχετικά με σοβαρές τελωνειακές υποθέσεις, οι δε διασαφήσεις αυτές συνιστούν 36 διακριτές παραβάσεις, οπότε επέτυχε τη μείωση των δασμών, προκειμένου να αποκομίσει για τον [ίδιο] και για άλλα πρόσωπα αδικαιολόγητα φορολογικά πλεονεκτήματα, αποφεύγοντας έτσι σε μεγάλο βαθμό την καταβολή εισαγωγικών δασμών". Επίσης, επισημαίνεται στο εν λόγω ένταλμα συλλήψεως ότι, "στις περιπτώσεις αυτές, οι [σωλήνες καταγωγής Ρωσίας που εισήχθησαν από τις Truboimpex και

Trubowest] περιλήφθησαν σε ψευδείς διασαφήσεις, ώστε να καταστρατηγηθούν οι διατάξεις [του οριστικού κανονισμού]".

13 Σε εκτέλεση αυτού του εντάλματος συλλήψεως, ο V. Makarov τέθηκε σε κράτηση από τις 27 Οκτωβρίου έως τις 12 Νοεμβρίου 1999. Από της απολύσεώς του, επιβλήθηκαν στον V. Makarov περιοριστικοί όροι στην ελεύθερη κυκλοφορία του, σύμφωνα με τους οποίους όφειλε ιδίως να παρουσιάζεται, έως την 31η Ιανουαρίου 2000, τρεις φορές ανά εβδομάδα στο αρμόδιο αστυνομικό τμήμα και δεν μπορούσε να μεταβαίνει στο εξωτερικό χωρίς προηγούμενη άδεια (στο εξής: περιοριστικοί όροι).

14 Από της 27ης Οκτωβρίου 1999 το Hauptzollamt Emmerich (Κεντρικό Τελωνείο του Emmerich, Γερμανία), το οποίο μετονομάστηκε στη συνέχεια Hauptzollamt Duisburg (Κεντρικό Τελωνείο του Duisburg, Γερμανία), κοινοποίησε στους [αναιρεσείοντες] πράξεις εκ των υστέρων επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές που είχαν πραγματοποιήσει η Truboimpex και η Trubowest κατά την περίοδο μεταξύ Δεκεμβρίου 1997 και Οκτωβρίου 1999. Οι γερμανικές τελωνειακές αρχές εκτιμούσαν, κατ' ουσία, ότι οι εισαγωγές των αναιρεσειόντων εσφαλμένως δεν είχαν υπαχθεί στους κωδικούς της κοινοτικής ονοματολογίας των σωλήνων χωρίς συγκόλληση που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του οριστικού κανονισμού. Στο πλαίσιο αυτό, δεσμεύθηκαν οι τραπεζικοί λογαριασμοί των Trubowest και V. Makarov.

15 Κατά τις γερμανικές τελωνειακές αρχές, η Truboimpex και η Trubowest όφειλαν, ως εκ τούτου, για μη καταβληθέντες δασμούς αντιντάμπινγκ, 1 575 181,86 ευρώ και 729 538,78 ευρώ αντιστοίχως, ήτοι συνολικό ποσό ύψους 2 304 720,64 ευρώ για μη καταβληθέντες από τις δύο αυτές εταιρίες δασμούς αντιντάμπινγκ. Επιπλέον, ο V. Makarov έφερε την ευθύνη, υπό την ιδιότητα του διαχειριστή των Trubowest και Truboimpex, για την τακτοποίηση του συνόλου των οφειλομένων από τις δύο αυτές εταιρίες ποσών.

16 Στις 16 και 17 Νοεμβρίου 1999 οι [αναιρεσείοντες] προσέβαλαν ενώπιον του Hauptzollamt Emmerich, σύμφωνα με το άρθρο 243 του [ΚΤΚ] και το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, τις πράξεις εκ των υστέρων επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ που είχαν εκδοθεί εις βάρος των Trubowest και V. Makarov. Στις 15 Δεκεμβρίου 2000 οι [αναιρεσείοντες] προσέφυγαν ενώπιον του Finanzgericht Düsseldorf (Γερμανία) με αίτημα την αναστολή εκτελέσεως των ως άνω πράξεων, που ήταν αμέσως εκτελεστές. Στις 30 Οκτωβρίου 2001 το Finanzgericht Düsseldorf απέρριψε το αίτημα των [αναιρεσειόντων]. Στις 29 Αυγούστου 2003 οι [αναιρεσείοντες] προσέφυγαν ενώπιον του Hauptzollamt Duisburg υποστηρίζοντας, κατ' ουσίαν, ότι οι τελωνειακές αρχές εσφαλμένως έκριναν ότι οι εισαγωγές τους ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής του οριστικού κανονισμού.

17 Στις 19 Ιουνίου 2000 η Staatsanwaltschaft Kleve (εισαγγελία του Kleve) απήγγειλε κατηγορία κατά του V. Makarov, για ψευδείς διασαφήσεις των εισαγωγών των Trubowest και Truboimpex. Με το κατηγορητήριο αυτό, η Staatsanwaltschaft Kleve διαπίστωνε, κατ' ουσίαν, ότι οφειλόταν συνολικό ποσό ύψους 4 376 250,25 γερμανικών μάρκων, ήτοι 2 237 541,22 ευρώ, για μη καταβληθέντες από τις Trubowest και Truboimpex εισαγωγικούς δασμούς.

18 Στις 14 Νοεμβρίου 2002 το Landgericht Kleve ανέστειλε την εκκρεμή ποινική διαδικασία κατά του V. Makarov εν αναμονή της περατώσεως της συναφούς φορολογικής διαδικασίας.

19 Στις 15 Δεκεμβρίου 2004 οι [αναιρεσείοντες] ήλθαν σε συμβιβασμό με το Hauptzollamt Duisburg, οπότε περατώθηκε η διαφορά τους με τις γερμανικές τελωνειακές αρχές.

20 Ο συμβιβασμός αυτός προβλέπει, ειδικότερα, τα εξής:

"Προοίμιο

[…]

Με το παρόν πρακτικό, τα μέρη επιδιώκουν την οριστική ρύθμιση της μεταξύ τους διαφοράς ως προς τη νομιμότητα των επίμαχων πράξεων επιβολής δασμών. Τα μέρη επιβεβαιώνουν ότι το παρόν πρακτικό, το οποίο εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά, δεν επιλύει τη μεταξύ τους διαφορά ως προς το ζήτημα ποιοι είναι οι χαλυβδοσωλήνες στους οποίους επιβάλλεται δασμός αντιντάμπινγκ.

[…]

Βάσει των ανωτέρω, τα μέρη συμφωνούν ως ακολούθως:

(1.) Οι πράξεις επιβολής δασμών και οι δηλώσεις αναλήψεως ευθύνης […] σχετικά με δασμούς αντιντάμπινγκ ύψους 2 304 734,45 ευρώ θα τακτοποιηθούν με την καταβολή συνολικού ποσού ύψους 460 000 ευρώ εκ μέρους [μεταξύ άλλων, των αναιρεσειόντων]. Τα μέρη συμφωνούν ότι μόνον ένα μέρος του ποσού των 435 125,21 ευρώ που έχει εισπραχθεί μέχρι σήμερα από το Hauptzollamt Duisburg, ίσο με 343 644,15 ευρώ, θα αφαιρεθεί από το οφειλόμενο ποσό των 460 000 ευρώ.

[…]

(3.) Η υπογραφή του παρόντος πρακτικού επιφέρει την άμεση παύση διενέργειας όλων των μέτρων αναγκαστικής εκτελέσεως κατά της Trubowest, όπως επίσης και κατά του [V. Makarov].

[…]

(5.) [Οι αναιρεσείοντες] παραιτούνται με το παρόν της προβολής νέων αξιώσεων έναντι της τελωνειακής διοικήσεως, για παράδειγμα προκειμένου να αξιώσουν αποζημίωση για τα πραγματικά περιστατικά τα οποία αφορά το παρόν πρακτικό. Παραιτούνται, επίσης, από την προσφυγή σε λοιπά μέσα έννομης προστασίας κατά της τελωνειακής διοικήσεως.

Τα μέρη διατηρούν πάντως τη δυνατότητα να προβάλουν αξιώσεις τέτοιας φύσεως έναντι τρίτων, και συγκεκριμένα τις αναφερθείσες αγωγές αποζημιώσεως […] κατά της Επιτροπής και του Συμβουλίου […] δυνάμει του άρθρου 288 [ΕΚ].”

21 Στις 2 Μαΐου 2005 το Landgericht Kleve εξέδωσε διάταξη (Beschluss) με την οποία περατώθηκε, σύμφωνα με το άρθρο 153a του Strafprozessordnung-StPO (γερμανικού Κώδικα Ποινικής Δικονομίας), η εκκρεμούσα ποινική διαδικασία κατά του V. Makarov, υπό τον όρο της καταβολής εκ μέρους του προστίμου ύψους 18 000 ευρώ. Το Landgericht Kleve επισημαίνει στην εν λόγω διάταξη ότι λήφθηκε υπόψη ότι “ο [V. Makarov] δηλώνει ότι η συναίνεσή του [ως προς την περάτωση της ποινικής διαδικασίας] δεν συνιστά αναγνώριση της ενοχής του, αλλά παρέχεται για δικονομικούς και οικονομικούς λόγους”.»

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

5 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Οκτωβρίου 2004, οι νυν αναιρεσείοντες άσκησαν αγωγή αποζημιώσεως δυνάμει του άρθρου 288 ΕΚ κατά του Συμβουλίου και της Επιτροπής, με την οποία ζήτησαν να υποχρεωθούν οι νυν αναιρεσίβλητοι στην καταβολή των ακόλουθων ποσών:

— 118 058,46 ευρώ στην Trubowest, πλέον τόκων υπερημερίας, προς 8 % ετησίως, το οποίο αντιστοιχεί στο ποσό που αυτή πράγματι κατέβαλε συνεπεία των διαφόρων πράξεων επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ που εξέδωσαν οι γερμανικές τελωνειακές αρχές κατά των αναιρεσειόντων και αποτελεί διαφυγόν κέρδος της Trubowest,

— 397 916,91 ευρώ στον V. Makarov, πλέον τόκων υπερημερίας, προς 8 % ετησίως, το οποίο αντιστοιχεί, μέχρι ποσού 277 939,37 ευρώ, στο συνολικό ποσό που πράγματι κατέβαλε ο V. Makarov συνεπεία των διαφόρων πράξεων επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ, μέχρι ποσού 63 448,54 ευρώ στους μισθούς που δεν του καταβλήθηκαν από την Trubowest και, μέχρι ποσού 56 529 ευρώ, στις δικηγορικές αμοιβές που κατέβαλε για τις διαδικασίες που διεξήχθησαν μεταξύ των αναιρεσειόντων και των γερμανικών τελωνειακών αρχών,

— 128 000 ευρώ στην Trubowest, πλέον τόκων υπερημερίας, προς 8 % ετησίως, για διαφυγόν κέρδος ή, επικουρικώς, ποσό που θα συμφωνηθεί μεταξύ των μερών κατόπιν εκδόσεως παρεμπίπτουσας αποφάσεως του Πρωτοδικείου,

— 150 000 ευρώ στον V. Makarov, πλέον τόκων υπερημερίας, προς 8 % ετησίως, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης.

6 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε το σύνολο των ισχυρισμών που προβλήθηκαν προς στήριξη της αγωγής αποζημιώσεως και καταδίκασε τους αναιρεσείοντες στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή.

7 Με τις σκέψεις 41 έως 74 και 77 έως 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτες ορισμένες αξιώσεις της αγωγής αποζημιώσεως, κρίνοντας ότι, κατά το άρθρο 288 ΕΚ, ήταν αναρμόδιο να τις εξετάσει. Όσον αφορά, πρώτον, τις αξιώσεις αποζημιώσεως για τα ποσά που αντιστοιχούν σε καταβληθέντα από τους αναιρεσείοντες ποσά για δασμούς αντιντάμπινγκ, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι αξιώσεις αυτές εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων, σύμφωνα με τις διαδικασίες του ΚΤΚ. Όσον αφορά, δεύτερον, την αξίωση αποδόσεως των δικηγορικών αμοιβών, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η αξίωση αυτή αφορούσε ένα στοιχείο της αντιδικίας μεταξύ των αναιρεσειόντων και των γερμανικών τελωνειακών αρχών, το οποίο εμπίπτει αποκλειστικώς στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων.

8 Κατά τα λοιπά, κατά την εκτίμηση της προϋποθέσεως στοιχειοθετήσεως εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας σχετικά με την ύπαρξη άμεσης αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της προσαπτόμενης ελλείψεως νομιμότητας και των λοιπών ζημιών που ισχυρίζονταν οι νυν αναιρεσείοντες ότι είχαν υποστεί, ήτοι του διαφυγόντος κέρδους της Trubowest, της απώλειας μισθών του V. Makarov, όπως επίσης και της ηθικής βλάβης του, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι ζημίες αυτές δεν προέκυπταν κατά τρόπο αρκούντως άμεσο από την προσαπτόμενη έλλειψη νομιμότητας.

9 Το Πρωτοδικείο έκρινε σκόπιμο, στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να εξετάσει αρχικώς το ζήτημα αν οι αναιρεσείοντες απεδείκνυαν την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς του Συμβουλίου και της Επιτροπής και των υλικών ζημιών και της ηθικής βλάβης. Με τις σκέψεις 98 έως 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι δεν υπήρχε αρκούντως άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της επιβολής των δασμών αντιντάμπινγκ με τον οριστικό κανονισμό και των ζημιών. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε το ζήτημα αν ο κανονισμός αυτός ήταν παράνομος ή αν οι αναιρεσείοντες όντως υπέστησαν τις εν λόγω ζημίες.

10 Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο εξέτασε αν υπήρχε αρκούντως άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της προσαπτόμενης στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή συμπεριφοράς και των εν λόγω ζημιών, τόσο στην περίπτωση κατά την οποία ο οριστικός κανονισμός δεν κάλυπτε τα εισαχθέντα από τους αναιρεσείοντες εμπορεύματα όσο και στην αντίθετη περίπτωση. Συναφώς, έκρινε, με τη σκέψη 110 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι στην πρώτη περίπτωση δεν θα μπορούσε να στοιχειοθετηθεί ευθύνη της Κοινότητας, καθόσον οι ζημίες θα αποδίδονταν αποκλειστικώς στις γερμανικές τελωνειακές και ποινικές αρχές και όχι στη φερόμενη ως παράνομη συμπεριφορά του Συμβουλίου και της Επιτροπής. Στη δεύτερη περίπτωση, έκρινε, με τη σκέψη 116 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η συμπεριφορά των αναιρεσειόντων, δηλαδή η μη ορθή δασμολογική κατάταξη των εισαγωγών τους, θα αποτελούσε την καθοριστική αιτία των σχετικών ζημιών.

11 Τέλος, το Πρωτοδικείο απέρριψε το αίτημα των αναιρεσειόντων περί λήψεως ορισμένων μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, κρίνοντας, στις σκέψεις 138 έως 141 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν ήταν αναγκαίο να υποχρεώσει την Επιτροπή να προσκομίσει, αφενός, αποδεικτικά στοιχεία της συμμετοχής της στις διαπραγματεύσεις που διεξήχθησαν στο πλαίσιο της διαφοράς ως προς τη δασμολογική κατάταξη των εισαχθέντων από τους αναιρεσείοντες εμπορευμάτων και κατέληξαν στην επίτευξη του συμβιβασμού μεταξύ των αναιρεσειόντων και των γερμανικών τελωνειακών αρχών και, αφετέρου, το σύνολο της ανταλλαγείσας αλληλογραφίας με τις τελωνειακές αρχές και τη Ρωσική Κυβέρνηση.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων

12 Οι αναιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στο σύνολό της,

— να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς, δεχόμενο την αγωγή αποζημιώσεως που άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, και να καταδικάσει το Συμβούλιο και την Επιτροπή στα έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο και

— να καταδικάσει το Συμβούλιο και την Επιτροπή στα έξοδα της παρούσας δίκης.

13 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως,

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο,

— όλως επικουρικώς, να απορρίψει την αγωγή αποζημιώσεως των αναιρεσειόντων και

— να τους καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα.

14 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως και την καταδίκη των αναιρεσειόντων στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

15 Το Πρωτοδικείο δεν προέβη στην εξέταση της προϋποθέσεως σχετικά με την άμεση αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της προσαπτόμενης ελλείψεως νομιμότητας και των ζημιών που οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι υπέστησαν παρά μόνον όσον αφορά τις αξιώσεις που έκρινε παραδεκτές. Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, ο οποίος αφορά την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που αποφαίνεται επί της εν λόγω προϋποθέσεως, αφορά, ως εκ τούτου, αποκλειστικώς αυτές τις αξιώσεις. Επομένως, στο πλαίσιο της αναιρέσεως, είναι σκόπιμο να εξετασθεί καταρχήν ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, ο οποίος αφορά την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που κήρυξε απαράδεκτες ορισμένες αξιώσεις αποζημιώσεως.

Ως προς τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

16 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος έχει δύο σκέλη, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, κατά πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ και υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στις σκέψεις 41 έως 74, 77 έως 82 και 138 έως 141 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ήταν αναρμόδιο να επιληφθεί των αξιώσεων αποζημιώσεως που πρόβαλλαν και που αφορούσαν ποσά ίσα με εκείνα που είχαν καταβάλει για δασμούς αντιντάμπινγκ, όπως επίσης και για δικηγορικές αμοιβές στο πλαίσιο της διενέξεώς τους με τις γερμανικές τελωνειακές αρχές, αν ληφθούν υπόψη οι εν προκειμένω εξαιρετικές περιστάσεις, οι οποίες χαρακτηρίζονται από το γεγονός ότι δεν μπορεί πλέον, κατόπιν του συμβιβασμού, να ασκηθεί κανένα ένδικο μέσο του εθνικού δικαίου. Δεύτερον, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι, στη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των πραγματικών και αποδεικτικών στοιχείων, καθόσον έκρινε ότι οι νυν αναιρεσείοντες δεν είχαν προσκομίσει κανένα αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξη των ισχυρισμών τους σχετικά με τις συνέπειες που είχαν για τη συνομολόγηση του συμβιβασμού, αφενός, ο ρόλος της Κοινότητας και των ρωσικών αρχών και, αφετέρου, οι ποινικές διώξεις που είχαν κινήσει οι γερμανικές αρχές.

17 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή φρονούν ότι το Πρωτοδικείο ορθώς διαπίστωσε ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ επιβάλλονται από τις εθνικές τελωνειακές αρχές και, ως εκ τούτου, κατά πάγια νομολογία, μόνον τα εθνικά δικαστήρια είναι αρμόδια να διατάσσουν την επιστροφή των δασμών που έχουν καταβληθεί αχρεωστήτως βάσει κοινοτικών κανόνων που μεταγενεστέρως κηρύσσονται ανίσχυροι. Τα κοινοτικά δικαιοδοτικά όργανα δεν είναι, επομένως, αρμόδια να διατάσσουν την επιστροφή αυτή ή την απόδοση των δικηγορικών αμοιβών που έχουν καταβληθεί στο πλαίσιο εθνικών διαδικασιών σχετικά με τέτοιου είδους δασμούς. Επιπλέον, με τον επιτευχθέντα συμβιβασμό μεταξύ των αναιρεσειόντων και των γερμανικών τελωνειακών αρχών δεν γεννάται αρμοδιότητα των κοινοτικών δικαιοδοτικών οργάνων, εφόσον η αρμοδιότητα αυτή δεν προϋπήρχε του εν λόγω συμβιβασμού. Στην αρμοδιότητα των δικαιοδοτικών αυτών οργάνων μπορεί να εμπίπτει μόνον η ζημία που υπερβαίνει την απλή επιστροφή των παρανόμως επιβληθέντων δασμών.

18 Το Συμβούλιο υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι τα δύο σκέλη του υπό εξέταση λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτα. Συγκεκριμένα, το πρώτο σκέλος δεν περιέχει ακριβή έκθεση των νομικών αιτιάσεων προς στήριξη του ισχυρισμού ότι οι αναιρεσείοντες δεν προέβησαν εκουσίως στον συμβιβασμό με τις γερμανικές τελωνειακές αρχές. Ως προς το δεύτερο σκέλος, οι αναιρεσείοντες δεν επισημαίνουν κατά τρόπο ακριβή τα στοιχεία των οποίων το περιεχόμενο παραμόρφωσε το Πρωτοδικείο ούτε απέδειξαν τα σφάλματα αναλύσεως τα οποία οδήγησαν το Πρωτοδικείο σε αυτήν την παραμόρφωση.

19 Η Επιτροπή υποστηρίζει, επιπλέον, ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν αμφισβητεί το βάσιμο της αναλύσεως του Πρωτοδικείου στις σκέψεις 61 έως 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία οι αναιρεσείοντες μπορούσαν να προσβάλουν τη νομιμότητα του οριστικού κανονισμού στο πλαίσιο της εθνικής διαδικασίας, προκαλώντας προδικαστική παραπομπή δυνάμει του 234 ΕΚ και, μέσω αυτής, την ενδεχόμενη κήρυξη ως ανίσχυρου του εν λόγω κανονισμού από το Δικαστήριο. Φρονεί ότι δεν συνάδει με τα πραγματικά και νομικά περιστατικά ο ισχυρισμός ότι, παρά τον επιτευχθέντα συμβιβασμό με τις γερμανικές τελωνειακές αρχές, οι αναιρεσείοντες «ουδέποτε παραιτήθηκαν του δικαιώματός τους αποζημιώσεως» και ότι αποδέχθηκαν τον συμβιβασμό αυτό «επιφυλασσόμενοι ως προς τη νομιμότητα του [οριστικού] κανονισμού». Εξάλλου, ο ρόλος που φέρεται ότι διαδραμάτισαν τα όργανα και η πίεση της ποινικής διώξεως που είχε κινηθεί κατά ενός εκ των αναιρεσειόντων

ουδόλως σχετίζεται με το βάσιμο της εκτιμήσεως του Πρωτοδικείου ότι ήταν αναρμόδιο να επιληφθεί ορισμένων αιτημάτων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

20 Με το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες παρατηρούν, πρώτον, ότι δύο από τα αιτήματα ως προς τα οποία το Πρωτοδικείο έκρινε εαυτό αναρμόδιο αφορούν ποσά που συνιστούν μέρος του ποσού που κατέβαλαν δυνάμει του επιτευχθέντος συμβιβασμού με τις γερμανικές τελωνειακές αρχές, παρά την προβαλλόμενη έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού. Καίτοι οι αναιρεσείοντες δεν εκθέτουν επακριβώς στην αίτηση αναιρέσεως ότι πρόκειται για δασμούς αντιντάμπινγκ τους οποίους κατέβαλαν στις εν λόγω αρχές, επισημαίνεται ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα σχετικά ποσά ισοδυναμούν με τα αντίστοιχα ποσά που κατέβαλαν οι αναιρεσείοντες και έκρινε, με τη σκέψη 47 της εν λόγω αποφάσεως, ότι οι συναφείς τους αξιώσεις συνιστούν, εν τέλει, αξιώσεις αποδόσεως των εν λόγω καταβληθέντων κατά τους ισχυρισμούς τους αχρεωστήτως δασμών, γεγονός που οι αναιρεσείοντες δεν αμφισβητούν στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως.

21 Περαιτέρω, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, μετά τον εν λόγω συμβιβασμό, εξακολουθεί να υπάρχει σοβαρή ζημία λόγω της υπάρξεως του οριστικού κανονισμού, τον οποίο θεωρούν παράνομο και στοιχειοθετούντα κοινοτική ευθύνη και ότι η ζημία αυτή πρέπει να αποκατασταθεί δυνάμει του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.

22 Το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο επιτευχθείς μεταξύ των γερμανικών τελωνειακών αρχών και των αναιρεσειόντων συμβιβασμός δεν είναι ικανός να του απονείμει αρμοδιότητα να αποφανθεί επί των αξιώσεων αποζημιώσεως των τελευταίων σχετικά με τους καταβληθέντες δασμούς αντιντάμπινγκ. Ακολούθως, διαπίστωσε, με τη σκέψη 67 της αποφάσεως αυτής, ότι οι ίδιοι οι αναιρεσείοντες αναγνώρισαν ότι το εθνικό δίκαιο τους παρείχε τη δυνατότητα αποτελεσματικής ασκήσεως μέσων ένδικης προστασίας, τα οποία άλλωστε είχαν ασκήσει, προκειμένου να προσβάλουν την καταβολή των δασμών αντιντάμπινγκ

επικαλούμενοι την έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού, αλλά ότι έθεσαν τέλος στην ένδικη αυτή διαδικασία συνομολογώντας τον συμβιβασμό.

23 Καταρχάς επισημαίνεται συναφώς ότι τα εθνικά δικαστήρια είναι τα μόνα αρμόδια να αποφαίνονται επί αγωγών για την αναζήτηση των ποσών που έχουν εισπραχθεί αχρεωστήτως από εθνικό οργανισμό βάσει κοινοτικής ρυθμίσεως, η οποία στη συνέχεια κηρύσσεται άκυρη (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 30ής Μαΐου 1989, 20/88, Roquette frères κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 1553, σκέψη 14· της 13ης Μαρτίου 1992, C-282/90, Vreugdenhil κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-1937, σκέψη 12, και της 27ης Σεπτεμβρίου 2007, C-351/04, Ikea Wholesale, Συλλογή 2007, σ. I-7723, σκέψη 68).

24 Στο πλαίσιο αυτό, όταν ένας ιδιώτης φρονεί ότι θίγεται από την εφαρμογή κανονισμού αντιντάμπινγκ τον οποία θεωρεί παράνομο, έχει τη δυνατότητα να προσβάλει, ενώπιον του αρμόδιου εθνικού δικαστηρίου, το κύρος του εφαρμοσθέντος από τις εθνικές τελωνειακές αρχές κανονισμού. Στην περίπτωση αυτή το εθνικό δικαστήριο αυτό μπορεί, ή ίσως μάλιστα οφείλει, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 234 ΕΚ, να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα ως προς το κύρος του επίμαχου κανονισμού.

25 Επιβάλλεται, επίσης, η επισήμανση ότι απόκειται στις εθνικές αρχές να συναγάγουν τις έννομες συνέπειες που έχει στην έννομη τάξη τους η διαπίστωση της ακυρότητας, η οποία έχει ως συνέπεια ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ που καταβλήθηκαν δυνάμει του σχετικού κανονισμού δεν ήταν νομίμως οφειλόμενοι κατά την έννοια του άρθρου 236, παράγραφος 1, του ΚΤΚ και πρέπει, καταρχήν, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, να επιστραφούν από τις τελωνειακές αρχές, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις επιστροφής, στις οποίες καταλέγεται και αυτή της παραγράφου 2 του εν λόγω άρθρου (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Ikea Wholesale, σκέψη 67.

26 Επομένως, παρά τον εν προκειμένω επιτευχθέντα συμβιβασμό μεταξύ των αναιρεσειόντων και των γερμανικών τελωνειακών αρχών, η κοινοτική νομοθεσία προβλέπει ότι οι αξιώσεις επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ εμπίπτουν στην αρμοδιότητα των οικείων εθνικών δικαστηρίων. Από τον συμβιβασμό

αυτό δεν γεννάται αρμοδιότητα των κοινοτικών δικαιοδοτικών οργάνων, εφόσον τέτοια αρμοδιότητα δεν προϋπήρχε του εν λόγω συμβιβασμού.

27 Με το πρώτο σκέλος του υπό εξέταση λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες επικρίνουν, κατά δεύτερον, την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που το Πρωτοδικείο θεώρησε εαυτό αναρμόδιο να επιληφθεί της αξιώσεώς τους για αποζημίωση σχετικά με τις δικηγορικές αμοιβές τις οποίες κατέβαλαν στο πλαίσιο των διαδικασιών που διεξήχθησαν σε εθνικό επίπεδο. Δεν παρουσιάζουν, όμως, κανένα επιχείρημα ικανό να αναιρέσει τον παρεπόμενο χαρακτήρα των εν λόγω εξόδων ως προς την εθνική διαφορά. Από τη νομολογία όμως που ορθώς παραθέτει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το ζήτημα της αποδόσεως των εξόδων που καταβλήθηκαν στο πλαίσιο εθνικής διαδικασίας, το οποίο είναι ζήτημα παρεπόμενο της διαφοράς που αποτέλεσε το αντικείμενο της εν λόγω διαδικασίας, εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του εθνικού δικαστή.

28 Επομένως, διαπιστώνεται ότι ορθώς το Πρωτοδικείο θεώρησε εαυτό αναρμόδιο να επιληφθεί των σχετικών αξιώσεων, πράγμα που σημαίνει ότι το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως δεν είναι βάσιμο.

29 Με το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως, το οποίο αφορά τον συμβιβασμό που επιτεύχθηκε ως προς τη διαφορά σε εθνικό επίπεδο, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων που του είχαν υποβληθεί, καθόσον έκρινε, με τη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν απέδειξαν τους ισχυρισμούς τους σχετικά με τις συνέπειες που είχαν για τη συνομολόγηση του συμβιβασμού, αφενός, ο ρόλος της Κοινότητας και των ρωσικών αρχών και, αφετέρου, οι ποινικές διώξεις που είχαν κινήσει οι γερμανικές αρχές. Ισχυρίζονται επίσης ότι το Πρωτοδικείο κακώς αρνήθηκε, με τις σκέψεις 138 έως 141 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να υποχρεώσει την Επιτροπή να προσκομίσει, αφενός, αποδεικτικά στοιχεία της συμμετοχής της στις διαπραγματεύσεις σχετικά με τη διαφορά ως προς την κατάταξη των εισαχθέντων εμπορευμάτων, οι οποίες κατέληξαν στον εν λόγω συμβιβασμό, και, αφετέρου, όλη την αλληλογραφία που αντήλλαξε με τις γερμανικές τελωνειακές αρχές και τη Ρωσική Κυβέρνηση. Τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία σχετικά

με τη συμπεριφορά των κοινοτικών οργάνων μπορούν, κατά τους αναιρεσείοντες, να είναι λυσιτελή στο πλαίσιο αγωγής δυνάμει του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.

30 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, από τα άρθρα 225 ΕΚ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του έχουν υποβληθεί, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Όταν το Πρωτοδικείο έχει διαπιστώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 225 ΕΚ, έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που έχει συναγάγει συναφώς το Πρωτοδικείο (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 6ης Απριλίου 2006, C-551/03 P, General Motors κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-3173, σκέψη 51· της 22ας Μαΐου 2008, C-266/06 P, Evonik Degussa κατά Επιτροπής, σκέψη 72· της 18ης Δεκεμβρίου 2008, C-101/07 P και C-110/07 P, Coop de France bétail et viande κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-10193, σκέψη 58, και της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, C-535/06 P, Moser Baer India κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2009, σ. I-7051, σκέψη 31).

31 Το Δικαστήριο δεν είναι, επομένως, αρμόδιο να εξακριβώνει τα πραγματικά περιστατικά ούτε, κατ' αρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Συγκεκριμένα, εφόσον η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι διαδικαστικοί κανόνες που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων και το βάρος αποδείξεως, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμά την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί. Επομένως, η ως άνω εκτίμηση δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου, εκτός αν συντρέχει παραμόρφωση του περιεχομένου των στοιχείων αυτών (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσες αποφάσεις General Motors κατά Επιτροπής, σκέψη 52· Evonik Degussa κατά Επιτροπής, σκέψη 73· Coop de France bétail et viande κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 59, και Moser Baer India, σκέψη 32).

32 Πρέπει, εξάλλου, να υπομνησθεί ότι η παραμόρφωση πρέπει να προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας, χωρίς να χρειάζεται να πραγματοποιηθεί νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσες αποφάσεις General Motors κατά Επιτροπής, σκέψη 54·

Evonik Degussa κατά Επιτροπής, σκέψη 74· Coop de France bétail et viande κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 60, και Moser Baer India, σκέψη 33).

33 Στην προκειμένη περίπτωση, όσον αφορά την αιτίαση σχετικά με τις αποδείξεις που προσκόμισαν οι αναιρεσείοντες για τις συνθήκες υπό τις οποίες προέβησαν στον επίμαχο συμβιβασμό, ο ισχυρισμός περί παραμορφώσεως του περιεχομένου των πραγματικών περιστατικών δεν αποδεικνύεται σαφώς και αρκούντως με την αίτηση αναιρέσεως. Εξάλλου, οι αναιρεσείοντες δεν απέδειξαν ότι, αν η Επιτροπή είχε υποχρεωθεί να προσκομίσει τα αιτηθέντα έγγραφα, θα είχαν επηρεαστεί οι νομικές κρίσεις που συνήγαγε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως προς την αναρμοδιότητά του να αποφανθεί επί των αξιώσεων αποζημιώσεως για δασμούς αντιντάμπινγκ και για δικηγορικές αμοιβές που έχουν καταβληθεί στο πλαίσιο εθνικών διαδικασιών.

34 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείοντες επιχειρούν, προβάλλοντας την αιτίαση αυτή, την επανεξέταση των εκτιμήσεων του Πρωτοδικείου ως προς τα πραγματικά περιστατικά, για την οποία όμως δεν έχει αρμοδιότητα το Δικαστήριο στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, οπότε η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

35 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι εξ ολοκλήρου απορριπτέος ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει απαράδεκτος.

Ως προς τον πρώτο λόγο αναιρέσεως

36 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, ως προς τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες στοιχειοθετείται η εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας. Με αυτόν τον λόγο αναιρέσεως, ο οποίος έχει δύο σκέλη, οι αναιρεσείοντες

προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι, αφενός, δεν εξέτασε την παράνομη συμπεριφορά που ήταν σε θέση να προκαλέσει τη ζημία, και ειδικότερα δεν εξέτασε την κρινόμενη παράνομη συμπεριφορά στο νομικό της πλαίσιο και στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της αιτιώδους συνάφειας, και, αφετέρου, έκρινε ότι η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της προσαπτόμενης στα κοινοτικά όργανα συμπεριφοράς και των διαφόρων στοιχείων της ζημίας δεν δύναται να θεωρηθεί αρκούντως άμεση.

Ως προς το πρώτο σκέλος

— Επιχειρήματα των διαδίκων

37 Οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι, κατά το στάδιο εξετάσεως της αιτιώδους συνάφειας μεταξύ παράνομης συμπεριφοράς και ζημίας, η συμπεριφορά αυτή και η ζημία πρέπει οπωσδήποτε να έχουν εξεταστεί πριν ληφθεί η απόφαση ότι δεν υπάρχει αρκούντως άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ τους ή ότι η εν λόγω συνάφεια έχει διαρρηχθεί. Υπό διαφορετική διατύπωση, κατά τους αναιρεσείοντες, όταν πρόκειται για την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, ενώ η εξέταση αρχικώς της ελλείψεως νομιμότητας ή της ζημίας δεν προϋποθέτει την εξέταση των λοιπών προϋποθέσεων της ευθύνης αυτής, η εξέταση της αιτιώδους συνάφειας προϋποθέτει ότι, κατά τον έναν ή τον άλλο τρόπο, οι δύο άλλες προϋποθέσεις έχουν ληφθεί υπόψη.

38 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι το επιχείρημα κατά το οποίο το Πρωτοδικείο υποχρεούται να «λαμβάνει κατά τον έναν ή τον άλλο τρόπο [...] υπόψη τις δύο άλλες προϋποθέσεις» ή να «εξετάζει το νομικό πλαίσιο για την αιτιώδη συνάφεια και ειδικότερα την παράνομη συμπεριφορά» στερείται βασιμότητας. Ο συλλογισμός που

ακολούθησε το Πρωτοδικείο, το οποίο, για την ανάλυση της αιτιώδους συνάφειας, δέχτηκε ως αποδεδειγμένες την παράνομη πράξη και τη ζημία, αποτελεί συνήθη πρακτική. Το Πρωτοδικείο δεν υποχρεούται να εξετάζει τις προϋποθέσεις της ευθύνης ενός οργάνου με συγκεκριμένη σειρά, ενώ, αν μία εκ των τριών προϋποθέσεων δεν πληρούται, η αξίωση αποζημιώσεως πρέπει να απορρίπτεται χωρίς να είναι αναγκαία η εξέταση των λοιπών προϋποθέσεων.

39 Κατά την άποψη της Επιτροπής, το Πρωτοδικείο δεν κωλυόταν από κανένα κανόνα να εξετάσει την προϋπόθεση σχετικά με την αιτιώδη συνάφεια χωρίς να αποφανθεί επί του ισχυρισμού περί ελλείψεως νομιμότητας του οριστικού κανονισμού. Αν και αληθεύει ίσως ότι «δεν νοείται συνάφεια κατά τρόπο αφηρημένο», η αίτηση αναιρέσεως ουδόλως λαμβάνει υπόψη ότι η αιτιώδης συνάφεια δεν καθορίζεται, αφενός, από την παράνομη συμπεριφορά και, αφετέρου, από την προκληθείσα ζημία, αλλά απλώς από το ζήτημα αν η προσαπτόμενη συμπεριφορά προκάλεσε τη ζημία.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

40 Από τη νομολογία τού Δικαστηρίου προκύπτει ότι η στοιχειοθέτηση εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας και η άσκηση του δικαιώματος αποκαταστάσεως της προξενηθείσας ζημίας, δυνάμει του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, εξαρτώνται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων που αφορούν το παράνομο της συμπεριφοράς που προσάπτεται στα όργανα, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της συμπεριφοράς αυτής και της ζημίας (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 29ης Σεπτεμβρίου 1982, 26/81, Oleifici Mediterranei κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1982, σ. 3057, σκέψη 16· της 15ης Σεπτεμβρίου 1994, C-146/91, ΚΥΔΕΠ κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4199, σκέψη 19, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2008, C-120/06 P και C-121/06 P, FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6513, σκέψη 106).

41 Καθόσον οι τρεις προϋποθέσεις της ευθύνης που προβλέπει το άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ πρέπει να συντρέχουν σωρευτικώς, η έλλειψη της μιας απ' αυτές αρκεί για την απόρριψη της αγωγής αποζημιώσεως (απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 1999, C-257/98 P, Lucaccioni κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-5251, σκέψη 14).

42 Εξάλλου, δεν υπάρχει καμία υποχρέωση εξετάσεως των προϋποθέσεων της ευθύνης ενός οργάνου με καθορισμένη σειρά (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Lucaccioni κατά Επιτροπής, σκέψη 13).

43 Κατόπιν της απορρίψεως του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, ο υπό εξέταση λόγος αναιρέσεως δεν αφορά παρά τις αξιώσεις αποζημιώσεως σχετικά, αφενός, με υλικές ζημίες που συνίσταται σε διαφυγόν κέρδος της Trubowest και σε απώλεια μισθών του V. Makarov, ανερχόμενες αντιστοίχως σε 128 000 ευρώ και 63 448,54 ευρώ, και, αφετέρου, με την ηθική βλάβη του V. Makarov, ανερχόμενη σε 150 000 ευρώ.

44 Το Πρωτοδικείο κατέληξε, με τη σκέψη 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο συμπέρασμα ότι, εν πάση περιπτώσει, ανεξαρτήτως αν οι πραγματοποιηθείσες από την Trubowest εισαγωγές εμπίπτουν ή όχι στο πεδίο εφαρμογής του οριστικού κανονισμού και αν οι αναιρεσείοντες προέβησαν ή όχι σε λανθασμένη δασμολογική κατάταξη, η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της προσαπτόμενης στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή παράνομης συμπεριφοράς και των ζημιών δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί αρκούντως άμεση.

45 Οι αναιρεσείοντες υπογράμμισαν, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε το νομικό γεγονός που προκάλεσε τη ζημία. Κατά την άποψή τους, το ζήτημα της συνάφειας δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί παρά στο πλαίσιο ενδελεχούς εξετάσεως του νομικού πλαισίου της προσβαλλομένης πράξεως, ήτοι του οριστικού κανονισμού, τον οποίο θεωρούν παράνομο.

46 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή εκτιμούν ότι το Πρωτοδικείο ουδόλως υποχρεούται να αποφανθεί επί της προσαπτόμενης ελλείψεως νομιμότητας προ της εξετάσεως της υπάρξεως αιτιώδους συνάφειας μεταξύ αυτής της ελλείψεως νομιμότητας και της ζημίας.

47 Όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 68 των προτάσεών του, οι αναιρεσείοντες δεν εξήγησαν ποιες θα ήταν οι συνέπειες της εξετάσεως από το Πρωτοδικείου της προσαπτόμενης στα όργανα συμπεριφοράς για την εκτίμηση της προϋποθέσεως περί αιτιώδους συνάφειας, όπως η εκτίμηση αυτή πραγματοποιήθηκε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Το Πρωτοδικείο μπορούσε να εξετάσει την αιτιώδη συνάφεια εκκινώντας από την υπόθεση ότι, όπως υποστηρίζουν οι αναιρεσείοντες, η προσβαλλόμενη πράξη είναι παράνομη και ότι η ζημία είναι όντως υποστατή (βλ., κατ' αναλογία, προπαρατεθείσα απόφαση Lucaccioni κατά Επιτροπής, σκέψεις 12, 15 και 16, καθώς και διάταξη της 12ης Απριλίου 2005, C-80/04 P, DLD Trading Company Import-Export κατά Συμβουλίου, σκέψη 50).

48 Η προϋπόθεση σχετικά με την αιτιώδη συνάφεια είναι ανεξάρτητη από την προϋπόθεση σχετικά με την έλλειψη νομιμότητας της επίμαχης πράξεως στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως δυνάμει του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ. Συνεπώς, εν προκειμένω, το ζήτημα αν η επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ με τον οριστικό κανονισμό ήταν παράνομη στερείται επιρροής στο πλαίσιο της εξετάσεως της προϋποθέσεως σχετικά με την αιτιώδη συνάφεια.

49 Ορθώς, επομένως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι μπορούσε να εξετάσει κατά πρώτον το ζήτημα της αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της προσαπτόμενης στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή συμπεριφοράς και της φερόμενης ζημίας.

50 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Ως προς το δεύτερο σκέλος

— Επιχειρήματα των διαδίκων

51 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς των κοινοτικών οργάνων και της φερόμενης ζημίας δεν μπορεί να θεωρηθεί αρκούντως άμεση στο μέτρο που στηρίζεται σε δύο υποθέσεις οι οποίες συνιστούν αναπόδεικτους ισχυρισμούς. Το Πρωτοδικείο παρέλειψε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι οι αναιρεσείοντες επεδίωκαν αποκατάσταση ζημιών που υπέστησαν εξαιτίας της επιβολής παρανόμων δασμών. Πεπλανημένως έλαβε υπόψη ορισμένα υποθετικά, μη επιβεβαιωθέντα, σφάλματα κατά τη δασμολογική κατάταξη των εισαχθέντων εμπορευμάτων, τα οποία θεώρησε ότι συνιστούν σφάλματα των γερμανικών αρχών ή των αναιρεσειόντων. Οι αναιρεσείοντες φρονούν ότι το Πρωτοδικείο εφάρμοσε εσφαλμένως την προϋπόθεση σχετικά με τη συνάφεια, καθόσον εξέτασε τη διάρρηξη της αιτιώδους συνάφειας χωρίς να εκτιμήσει προηγουμένως την ύπαρξη τέτοιας άμεσης συνάφειας μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς και της ζημίας.

52 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ισχυρίζονται ότι, δεδομένου ότι ουδέποτε αποδείχθηκε πλήρως ότι οι σωλήνες για τους οποίους οι γερμανικές τελωνειακές αρχές αξίωσαν την καταβολή δασμών αντιντάμπινγκ βάσει του οριστικού κανονισμού ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού, το Πρωτοδικείο εξέτασε την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας βασιζόμενο σε δύο υποθέσεις.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

53 Οι γενικές αρχές του δικαίου που είναι κοινές στα δίκαια των κρατών μελών και στις οποίες παραπέμπει το άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο επικλήσεως προς στήριξη της υπάρξεως υποχρεώσεως που υπέχει η Κοινότητα να αποκαθιστά κάθε βλαπτική συνέπεια, έστω και απομακρυσμένη,

της συμπεριφοράς των οργάνων της (βλ. επ' αυτού αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1979, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 και 45/79, Dumortier κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 515, σκέψη 21, καθώς και της 30ής Ιανουαρίου 1992, C-363/88 και C-364/88, Finsider κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-359, σκέψη 25). Συγκεκριμένα, η απαιτούμενη από το άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ προϋπόθεση σχετικά με την αιτιώδη συνάφεια εξαρτάται από την ύπαρξη επαρκώς άμεσης σχέσεως αιτίου προς αιτιατό μεταξύ της συμπεριφοράς των κοινοτικών οργάνων και της ζημίας (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου Dumortier κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 21).

54 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει, δυνάμει των άρθρων 225 ΕΚ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, να στηρίζεται μόνο σε λόγους έχοντες σχέση με την παράβαση κανόνων δικαίου, αποκλειομένης οποιασδήποτε εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών (βλ., συναφώς, μεταξύ άλλων, απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1991, C-283/90 P, Vidrányi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-4339, σκέψη 12, και διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, C-19/95 P, San Marco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4435, σκέψη 39).

55 Οι αναιρεσείοντες δεν εξηγούν πώς η έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού θα μπορούσε να σχετίζεται με την ύπαρξη αρκούντως άμεσης συνάφειας μεταξύ των ζημιών και της παράνομης συμπεριφοράς. Πράγματι, η νομιμότητα του κανονισμού αυτού δεν έχει καμία σχέση με το κύρος της εκτιμήσεως των υποθετικών περιπτώσεων στις οποίες βασίστηκε το Πρωτοδικείο ως προς τα πραγματικά περιστατικά, η οποία οδήγησε στο συμπέρασμα ότι είχε διαρρηχθεί η αιτιώδης συνάφεια.

56 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, περαιτέρω, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς των οργάνων και της φερόμενης ζημίας δεν μπορεί να θεωρηθεί αρκούντως άμεση.

57 Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο δεν προέβη καταρχάς σε γενική εξέταση του ζητήματος αν η ζημία θα είχε προκληθεί χωρίς την παράνομη συμπεριφορά των οργάνων. Η αιτιολογία της αποφάσεως αυτής επικεντρώνεται στο ζήτημα της διαρρήξεως της αιτιώδους συνάφειας μεταξύ των δύο αυτών στοιχείων. Με τις σκέψεις 112 και 113 της εν λόγω αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε, κατά την εξέταση της πρώτης υποθετικής περιπτώσεως, ότι η εκτίμηση της υπάρξεως αιτιώδους συνάφειας δεν εξαρτάται από το αν, σε περίπτωση που δεν υπήρχε παράνομη πράξη, η έκβαση των πραγματικών περιστατικών θα ήταν διαφορετική. Ομοίως, κατά την παρατιθέμενη στις σκέψεις 99 και 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως νομολογία, η ζημία πρέπει να απορρέει από την προσαπτόμενη συμπεριφορά κατά τρόπο αρκούντως άμεσο, χωρίς να διαρρηγνύεται η αιτιώδης συνάφεια.

58 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η απαιτούμενη από το άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ αιτιώδης συνάφεια προϋποθέτει την ύπαρξη άμεσης σχέσεως αιτίου προς αιτιατό μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς των οικείων οργάνων και της προβαλλόμενης ζημίας.

59 Είναι απαραίτητο η εν λόγω ζημία να έχει πράγματι προκληθεί από την προσαπτόμενη στα όργανα συμπεριφορά. Η προσέγγιση αυτή επιβεβαιώνεται από την πάγια νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 53 της παρούσας αποφάσεως, κατά την οποία, ακόμη και στην περίπτωση ενδεχόμενης συμβολής των οργάνων στη ζημία της οποίας ζητείται η αποκατάσταση, η εν λόγω συμβολή θα μπορούσε να είναι ιδιαίτερα απομακρυσμένη εξαιτίας της ευθύνης που βαρύνει άλλα πρόσωπα, εν προκειμένω δε τους αναιρεσείοντες.

60 Πρώτον, το Πρωτοδικείο έκρινε ορθώς ότι, αν ο οριστικός κανονισμός δεν κάλυπτε τα εισαχθέντα από τους αναιρεσείοντες εμπορεύματα και οι τελευταίοι δεν έσφαλαν επομένως κατά τη δασμολογική τους κατάταξη, θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι οι προβαλλόμενες από τους αναιρεσείοντες ζημίες βαρύνουν μόνον τις γερμανικές τελωνειακές αρχές, κατά το μέτρο που αυτές επέβαλαν δασμούς αντιντάμπινγκ στα

λόγω εμπορεύματα, μολονότι δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής του οριστικού κανονισμού.

61 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι, αν ο οριστικός κανονισμός κάλυπτε τα εισαχθέντα από τους αναιρεσείοντες εμπορεύματα και οι τελευταίοι δεν είχαν επομένως κατατάξει ορθώς τα εμπορεύματα αυτά, θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι η βασική αιτία για τις φερόμενες ζημίες ήταν η ίδια η συμπεριφορά των αναιρεσειόντων και όχι η φερόμενη ως παράνομη συμπεριφορά του Συμβουλίου και της Επιτροπής. Ως προς την υποθετική αυτή περίπτωση, το Πρωτοδικείο ορθώς επίσης υπενθύμισε, με τις σκέψεις 100 και 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι πρέπει να ερευνάται αν ο ζημιωθείς επέδειξε, ως συνετός πολίτης, τη δέουσα επιμέλεια, ώστε να αποφύγει τη ζημία ή να περιορίσει την έκτασή της. Η αιτιώδης συνάφεια μπορεί να διαρρηχθεί από αμελή συμπεριφορά του ζημιωθέντος, εφόσον η συμπεριφορά αυτή αποδεικνύεται ότι συνιστά τη βασική αιτία της ζημίας.

62 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι αξίωναν την αποκατάσταση της ζημίας που τους προξένησε η επιβολή παρανόμων δασμών και εσφαλμένως επικεντρώθηκε σε υποθετικά σφάλματα κατά τη δασμολογική κατάταξη των εισαχθέντων εμπορευμάτων. Κατά τους αναιρεσείοντες, το ζήτημα δεν είναι αν ο οριστικός κανονισμός καλύπτει ή όχι αυτά τα εμπορεύματα αυτά. Τα ποσά τα οποία καταβλήθηκαν για δασμούς αντιντάμπινγκ και τα οποία παραμένουν στις γερμανικές τελωνειακές αρχές σύμφωνα με τον επιτευχθέντα συμβιβασμό μεταξύ των αναιρεσειόντων και των αρχών αυτών προϋποθέτουν ότι οι δασμοί οφείλονταν βάσει κανονισμού για τον οποίο υποστηρίζεται ότι είναι παράνομος.

63 Το Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο της εξετάσεως των ζημιών που οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι τους προξένησε άμεσα ή έμμεσα η επιβολή των δασμών αντιντάμπινγκ με τον οριστικό κανονισμό, ουδόλως αναφέρεται στον νόμιμο ή μη χαρακτήρα του εν λόγω κανονισμού. Ειδικότερα, ως προς το ζήτημα αν η επιβολή με τον οριστικό κανονισμό των εν λόγω δασμών προκάλεσε άμεσα τις ζημίες που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν οι αναιρεσείοντες, το Πρωτοδικείο προέβη σε διαδοχική εξέταση της καταστάσεώς τους στις δύο υποθετικές περιπτώσεις που εξατομίκευσε ως

καλύπτουσες το σύνολο των εν δυνάμει υφιστάμενων περιπτώσεων. Η διαδοχική τους εξέταση κατέληξε, επομένως, στην ίδια λύση.

64 Συνεπώς, οι αναιρεσείοντες δεν αποδεικνύουν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι δεν υπάρχει αρκούντως άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της προσαπτόμενης στα όργανα συμπεριφοράς και των ζημιών που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν.

65 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

66 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της

Επί των δικαστικών εξόδων

67 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Trubowest και ο V. Makarov ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα της παρούσας δίκης σύμφωνα με το αίτημα του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Η Trubowest Handel GmbH και ο V. Makarov καταδικάζονται στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)